

Biografie

Gherasim Luca

Salman Locker se naște la București în 1913 într-un mediu de mici întreprinzători evrei și într-o cultură multilingvă, practicând limbile română, franceză, germană și idiș. Pe modelul hazardului obiectiv și al obiectelor găsite, adoptă ca „nume și ratacire” patronimul Gherasim Luca cu care își va semna sistematic întreaga operă. Incepând cu anii treizeci, participă, împreună cu Jules Perahim, Sesto Palș și Paul Păun la dinamica celui de-al doilea val frondeur avangardist din jurul revistei *Alge* editată de Aurel Baranga. Publică în același timp în revistele de orientare comunistă și este unul dintre reprezentanții români ai Asociației internaționale a Scriitorilor și Artiștilor Revoluționari. În acest context, asociat cauzei proletare, călătorește la Paris în 1938. Împreună cu Victor Brauner, Jacques Hérold și Gellu Naum practică ritualul *cadavres exquis* și scrierea automată.

Se întoarce în București la sfârșitul anului 1939 și, împreună cu Gellu Naum, Paul Păun, Dolfi Trost și Virgil Teodorescu formează grupul suprealist. Mobilizat în capitală în timpul celui de-al doilea război mondial și supus la muncă forțată, reușește să cristalizeze direcțiile principale ale unui veritabil sistem poetic bazat pe o concepție „non-oedipiană” aplicată vieții, concepție dialectică și capabilă de a transforma în profunzime datele realului prin (re)descoperirea principiului activ al dorinței exacerbate și printr-o fertilă „negare a negației”. Alege limba franceză ca limba de elecție.

„Scandalos de cosmopolită”, scurta și intensă activitate a grupului suprealist de la București între 1945-1947 se demultiplică cu efervescență într-un climat politic instabil: expoziții, procedee de invenție „aplastică” (obiecte găsite și deturnate, cubomanii, lovaje, vaporizări

Biografie

Gherasim Luca

Salman Locker se naște la București în 1913 într-un mediu de mici întreprinzători evrei și într-o cultură multilingvă, practicând limbile română, franceză, germană și idiș. Pe modelul hazardului obiectiv și al obiectelor găsite, adoptă ca „nume și ratacire” patronimul Gherasim Luca cu care își va semna sistematic întreaga operă. Începând cu anii treizeci, participă, împreună cu Jules Perahim, Sesto Palș și Paul Păun la dinamica celui de-al doilea val frondeur avangardist din jurul revistei *Alge* editată de Aurel Baranga. Publică în același timp în revistele de orientare comunistă și este unul dintre reprezentanții români ai Asociației internaționale a Scriitorilor și Artiștilor Revoluționari. În acest context, asociat cauzei proletare, călătorește la Paris în 1938. Împreună cu Victor Brauner, Jacques Hérold și Gellu Naum practică ritualul *cadavres exquis* și scrierea automată.

Se întoarce în București la sfârșitul anului 1939 și, împreună cu Gellu Naum, Paul Păun, Dolfi Trost și Virgil Teodorescu formează grupul suprarealist. Mobilizat în capitală în timpul celui de-al doilea război mondial și supus la muncă forțată, reușește să cristalizeze direcțiile principale ale unui veritabil sistem poetic bazat pe o concepție „non-oedipiană” aplicată vieții, concepție dialectică și capabilă de a transforma în profunzime datele realului prin (re)descoperirea principiului activ al dorinței exacerbate și printr-o fertilă „negare a negației”. Alege limba franceză ca limba de elecție.

„Scandalos de cosmopolită”, scurta și intensă activitate a grupului suprarealist de la București între 1945-1947 se demultiplică cu efervescență într-un climat politic instabil: expoziții, procedee de invenție „aplastică” (obiecte găsite și deturnate, cubomanii, lovaje, vaporizări

si pantografii), publicarea de manifeste adresate mișcării suprarealiste internaționale și lui André Breton (*Dialectique de la dialectique* si *Critica mizeriei*), o intensă activitate editorială în jurul colecției „Infra-noir” culminând cu participarea colectivă – dar, *in absentia* – la catalogul editat de Galeria Maeght cu ocazia expoziției suprarealiste internaționale de la Paris : *Le surréalisme en 1947*, prin textul crucial „Le Sable nocturne”.

Reușelte să părăsească România și după un scurt si zbuciumat interludiu la Tel-Aviv si Jaffa alături de Sesto Palș, ajunge la Paris in 1952.

Figură discretă, magnetizând mediul poetic si artistic francez, Gherasim Luca publică în 1953 volumul de poeme „Héros-limite” la editura lui François di Dio, Le Soleil noir, cu care va întreține o lungă si complice relație creativă. Colaborează cu artiști si scriitori asociați diferitelor cercuri suprarealiste târzii: Edouard Jaguer si revista „Phases”, Alain Jouffroy, Claude Tarnaud, Georges Henein. Realizează numeroase cărți – obiect sau cărți de dialog cu Victor Brauner, Jacques Hérold, Max Ernst, Dorothea Tanning, Wifredo Lam, Micheline Catti, Pol Bury sau Piotr Kowalski. Poet al unei voci care sondează straturile poetice, modulând efectele de oralitate și de plasticitate a limbii, Gherasim Luca este o figură cult a festivalurilor de poezie-performance, poezie-acțiune sau a programelor de poezie sonoră, participând în cadrul Domeniului poetic organizat la Paris de Jean-Clarence Lambert si Jean-Loup Philippe, la Festivalul Festum Fluxorum din Paris în 1962 reunind toate comunitatea internațională a artiștilor Fluxus, la festivalul de poezie sonoră de la Fylkingen, mai târziu pe scena festivalului Polyphoenix organizat de Jean-Jacques Lebel la Paris și la New York.

Cel mai mare poet de limbă franceză potrivit faimosului apelativ dat de catre Gilles Deleuze traversează teritoriul limbajului poetic in *étranjuif apocalyptiquement fort* până în 1994, când va alege sa se sinucidă în apele Senei.

si pantografii), publicarea de manifeste adresate mișcării suprealiste internațională și lui André Breton (*Dialectique de la dialectique* și *Critica mizeriei*), o intensă activitate editorială în jurul colecției „Infra-noir” culminând cu participarea colectivă – dar, *in absentia* – la catalogul editat de Galeria Maeght cu ocazia expoziției suprealiste internaționale de la Paris : *Le surréalisme en 1947*, prin textul crucial „Le Sable nocturne”.

Reușelte să părăsească România și după un scurt și zbuciumat interludiu la Tel-Aviv și Jaffa alături de Sesto Palș, ajunge la Paris în 1952.

Figură discretă, magnetizând mediul poetic și artistic francez, Gherasim Luca publică în 1953 volumul de poeme „Héros-limite” la editura lui François di Dio, *Le Soleil noir*, cu care va întreține o lungă și complice relație creativă. Colaborează cu artiști și scriitori asociați diferitelor cercuri suprealiste târzii: Edouard Jaguer și revista „Phases”, Alain Jouffroy, Claude Tarnaud, Georges Henein. Realizează numeroase cărți – obiect sau cărți de dialog cu Victor Brauner, Jacques Hérold, Max Ernst, Dorothea Tanning, Wifredo Lam, Micheline Catti, Pol Bury sau Piotr Kowalski. Poet al unei voci care sondează straturile poetice, modulând efectele de oralitate și de plasticitate a limbii, Gherasim Luca este o figură cult a festivalurilor de poezie-performance, poezie-acțiune sau a programelor de poezie sonoră, participând în cadrul Domeniului poetic organizat la Paris de Jean-Clarence Lambert și Jean-Loup Philippe, la Festivalul Festum Fluxorum din Paris în 1962 reunind toate comunitatea internațională a artiștilor Fluxus, la festivalul de poezie sonoră de la Fylkingen, mai târziu pe scena festivalului Polyphonix organizat de Jean-Jacques Lebel la Paris și la New York.

Cel mai mare poet de limbă franceză potrivit faimosului apelativ dat de către Gilles Deleuze traversează teritoriul limbajului poetic în *étranjuif apocalyptiquement fort* până în 1994, când va alege să se sinucidă în apele Senei.